

# Liever even stilstaan dan stelligheid



De Sint-Catharijnekerk in Brielle.  
*foto anp*

**reformatie - De behoefte aan een heilige ruimte blijft groot, ook nu de kerk een kleinere rol heeft, merkt Claartje Kruijff.**

*CLAARTJE KRUIJFF, THEOLOOG DES VADERLANDS*

Maarten Luther klaagde precies vijfhonderd jaar geleden, op 31 oktober 1517, met zijn 95 stellingen de katholieke kerk aan. Dit jaar wordt vijfhonderd jaar Reformatie herdacht.

'Ik geloof wel, maar niet in de kerk'. Dat hoor ik vaak. Ik begrijp goed waar dat vandaan kan komen, maar ik denk dan ook: als je niet in een kerk gelooft, wat mis je dan veel. Geloven in je eentje lijkt mij zo alleen en onvervuld. Voor je het weet hoor je alleen je eigen stem. Terwijl er midden in de stad of in het dorp plaatsen zijn waar je je geestelijke weg mag delen.

En gek genoeg hoor ik om mij heen van mensen - vaak beslist geen kerkgangers - dat zij het toch verdrietig vinden als een kerkgebouw afgebroken wordt of als de sacraliteit wordt aangetast. Kennelijk zijn dergelijke ruimtes ons toch heilig. Ik hoor van mensen dat ze weliswaar niet naar de kerk gaan maar het toch fijn vinden dat die kerk er is. Een kerk als huis van contemplatie en troost, als huis voor de ziel. Een heilige plaats waar mensen al eeuwenlang komen om hun leven te kunnen plaatsen.

Ik ga naar de kerk omdat ik het nodig heb. Het gaat er over mij, maar het draait niet allemaal om

mij. Ik mag er kwetsbaar zijn en mijn verwarring laten klinken. Als ik verdriet voel, steek ik een kaarsje op. Het is balsem voor mijn ziel maar ook bevrijding uit mijn ego. Ik hoor over opdracht en bestemming, zingeving aan mijn dagelijks bestaan.

Ik verlang naar deze levensruimte, waar iedereen welkom is, waar tijd en plaats is voor contemplatie en medemenselijkheid. Een ruimte waarin we samen op zoek gaan naar wie we willen zijn en wat goed (samen)leven is. Ik ben soms bang dat deze ruimte in onze samenleving steeds kleiner wordt.

## Vastgeroest en veilig

Mij is er niet veel aan gelegen om heel stellig te zijn. Behalve dat ik vind - en dat is wel degelijk een stelling - dat we tegenwoordig te stellig zijn. We vinden van alles van elkaar, luisteren vaak slecht naar elkaar en zetten onszelf en elkaar makkelijk vast in vastgeroeste veilige beelden van onszelf en elkaar.

De stelling die ik op de deur van onze samenleving zou willen spijkeren is: Laten we samen heilige ruimte blijven bewaren en bevechten. Tussenruimte, machtsvrije ruimte waarin we naast elkaar staan en ruimte maken voor de dieptedimensie in ons bestaan. Niet vanuit onze eigen onwrikbare waarheden en 'nee' naar elkaar toe, maar vanuit een 'ja', vanuit gezamenlijk verlangen naar compassie. Vanuit het besef dat we van elkaar afhankelijk zijn; de ander als onze andere helft. Dat we iets te behoeden hebben samen: een intermenselijke én goddelijke ruimte waarin we ons laten bevragen en nadenken over onze relatie tot onszelf, tot elkaar, tot de wereld en het grotere leven.

Heilige ruimte kan zowel een fysieke plek zijn als innerlijke ruimte die we meedragen. Waarin we stem geven aan onze fragiliteit en machteloosheid. Waarin we op

krachten komen in het besef dat we elkaar fundamenteel nodig hebben; een spiritueel besef én een moreel appèl ineen.

Het complexe levensmysterie waar we allemaal deel van uitmaken kunnen we nooit met onze ratio alleen begrijpen. Het is een zaak van hoofd en hart. Het heeft, zo geloof ik, met God te maken. Laten we die naam hooghouden met elkaar. Opdat God niet een comfortabele privégod is maar een God voor ons allen.

Aan ons om die heilige ruimte in onszelf en tussen ons in te bewaren.